

[Ebba Strange.]

Nu lader det altså til, at vi på et ægteskabsretligt grundlag godt kan dele formuen. Det fremgår af skatteministerens forslag, at det kan vi. Og så er vejen i og for sig åbnet for en fuldstændig særbeskatning. Det skridt vover skatteministeren altså ikke at tage, og det kan godt være, at jeg heller ikke vover det, men jeg vil godt se nogle tal på bordet, inden jeg tager endelig stilling til det, for dér kommer vores principper i modstrid med hinanden. Som én sagde til mig: du kan altså ikke være kvinde og social samtidig. Jeg prøver jo ellers på, om det kan lade sig gøre i denne sag, jeg ved det ikke, men jeg vil gerne prøve på det. Det må jo betyde, at vi også skal have nogle oplysninger om, hvad det er, der foregår på ægteskabslovgivningens område også i nordisk regie, for vi ved, at der foregår nogle forhandlinger om ægteskabets retsvirkninger på det plan.

Jeg vil godt lige pege på en ting, der måske synes at ligge uden for lovforslaget, men som jeg alligevel synes er vigtig. Det er, at vi i den lovgivning, vi behandler i disse år, har to udviklingslinjer, der er stik modsat rettede. Vi har på det ene område, altså skattelovgivningsområdet, en udviklingslinje, der siger, at vi i højere og højere grad skal sørge for at behandle hver person som en selvstændig person. I vores sociale lovgivning har vi en udviklingslinje, der siger, at vi i højere og højere grad skal behandle sociale tilskud, uddannelses-tilskud og sådan noget ud fra en husstandsindkomst. Det er selvfølgelig, fordi vi har problemet med de papirløse ægteskaber, vi har problemet med, at folk lever sammen i familier, i kollektiver, i større eller mindre helheder, og dér kommer vi ud for at operere med et begreb, der hedder en husstandsindkomst. Men også på det område må vi gøre op med os selv, og det må hvert enkelt parti i og for sig gøre: betragter vi folk, der lever sammen, uanset om de har vielsesattest, eller hvad de har, kun som økonomiske enheder, hvis de har vielsesattester, eller er det vores mål at betragte hvert enkelt individ som et selvstændigt økonomisk individ? Det er mit mål. Men det kan altså godt ryge ind og skabe nogle problemer især i den økonomiske situation, vi er i i øjeblikket.

Til allersidst bare et par bemærkninger om det, der tidligere hed de medhjælpende hustruer, og som nu altså skal hedde de medhjælpende ægtefæller. Det synes jeg er helt o. k., og det kan vi vist hurtigt blive enige om. Jeg lyt-

tede med interesse til, hvad hr. Bernhard Baunsgaard sagde. Jeg kan heller ikke rigtig forstå, at man ikke kan indføre nu, at det, der bliver den ægtefælle til del, som har det mindste job i virksomheden, udregnes som en løn og beskattes som en løn. Jeg vil i hvert fald godt, at vi i udvalget kigger lidt på det, hr. Bernhard Baunsgaard foreslog, samtidig med at vi kigger på ministerens forslag.

Vi får nok at gøre i udvalget, og jeg synes, vi ligesom skal se at komme til en ende med disse principielle drøftelser.

Stetter (KF):

Lovforslaget er stadig kompliceret og derfor vanskelig tilgængeligt lovstof, også vanskelig tilgængeligt for partiernes skattepolitiske ordførere. Jeg har stor medfølelse med alle, som er tvunget til nu for anden gang at beskæftige sig med ministerens forslag vedrørende skattemæssig ligestilling af ægtefæller; det er en slem omgang lappeværk.

Forslaget er ledsaget af omfangsrige bemærkninger, og det er ikke sagt for at kritisere – tværtimod. Jeg lægger mest vægt på afsnittet i de indledende bemærkninger, hvori der står:

»Da fordelingen af formueindkomsten mellem ægtefællerne i alt væsentligt alene har betydning for fordelingen af den samlede skat mellem ægtefællerne, vil ligningsmyndighederne i øvrigt i almindelighed næppe finde anledning til at kritisere fordelingen af formueindkomsten mellem ægtefællerne.«

Min kommentar hertil er: nej, hvorfor i alverden skulle ligningsmyndighederne bekymre sig om fordelingen af formuen og formueafkastet mellem to personer, der lever sammen i ægteskab? Ægtefællerne kommer til samlet at betale stort set det samme i indkomst- og formueskat efter de gældende og de nu foreslåede regler.

Prisen for dette blændværk er høj: merarbejde og merkontrol for myndighederne og, som det rigtigt siges i bemærkningerne til forslaget, øget administration, fordi der bliver flere personer, der skal selvangive indkomst og formue, og flere, der skal betale skat. Endvidere vil det blive uhyre vanskeligt for de implicerede ægtefæller at finde ud af de nye regler, og det allerværste er, at ægtefællerne vil blive aldeles fortørnede, når de opdager, at den samlede skat forbliver den samme. Ægtefællerne vil ganske naturligt sige: ja men hvad er meningen?